

DUMITRU HURUBĂ

CARTE DE COLORAT
MINTEA

DUMITRU HURUBĂ

**CARTE
DE COLORAT MINTEA**

Lucrare apărută la Editura CORVIN Deva
Director: VARGA KÁROLY
Tipărită la GRAPHO TIPEX SRL – Deva
Director: FARKAS LÁSZLÓ
Coperta cărții a fost realizată
De caricaturistul COSTEL PĂTRĂSCAN
Machetare și tehnoredactare: KONCZ ROZÁLIA

Adresa: 330190 Deva, o.p. 1, c.p. 138.
Tel.:0254-234500; fax: 0254-234588
e-mail: grapho@corvin.recep.ro
comenzi: difo@corvin.recep.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HURUBĂ, DUMITRU

Carte de colorat mintea/Dumitru Hurubă. – Deva:

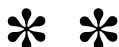
Editura Corvin, 2008

ISBN 978-973-622-402-7

821.135.1-1

DUMITRU HURUBĂ

**CARTE
DE COLORAT MINTEA**

*- ediție revăzută și adăugită;
antologie de autor, definitivă -*

EDITURA **CORVIN**
DEVA
2008

Moto:

***Bate vântul prin cămară,
Eu doinesc, mândro, pe-afară...
(Folclor contemporan)***

*Carte dedicată memoriei omului de spirit
VALENTIN SILVESTRU*

ÎN LOC DE PREFAȚĂ:

RUGĂCIUNEA UNUI ALT DAC

Tatăl nostru care ești în ceruri
Mai vezi și de-ale noastre adevăruri?
Mai aruncă-ți ochii, Doamne, către noi
Și vezi-ne-adâncirea în nevoi...

Că-n țara asta sfântă și bogată
Un monstru ne mănâncă și ne gată
Și n-are șapte capete, ci mii
Și zvântă tot: femei, bărbați, copii...

Părinte bun, de-atâta libertate,
Hoția se numește azi dreptate;
Iar de la Răsărit pân-la Apus
Se vede, peste tot, că josu-i sus;

De pomenim de strămoșească glie,
E-un fel de ceaușistă blasfemie;
Sau poate că există-al Tău acord
Să fie vraieste din Sud în Nord?

Că-a fi nedrept nu-i astăzi vreo scofală
Când Nimenea-i mândrie națională;
Dar poate ne-nțelegi și-o să deochi
Aceste râme slute și cu ochi;

De-auzi, Părinte, slove din Psaltire,
Să știi că-i de la cozi, la cimitire,
Că nu mai este-un unic "drag" partid,
Dar genocidul e mai genocid;

Mai cată-n MARELE REGISTRU,-n file,
Să afli, Doamne, că ne mor cu zile
Părinții noștri dragi, tot mai sărmani,
Cu rușinoase pensii de doi bani;

Tatăl nostru, mai întoarce-ți fața
Să vezi la noi că-i noapte dimineața;
Să vezi că nu doar junii sunt corupți,
Ci-armate-ntregi cu care să Te lupți;

De fură unul azi o barabulă,
Stă vreme-ndelungată în celulă,
Pe când escrocii mari veniți în flux
Își duc viața în desfrâu și lux;

Se înmulțesc ca iepurii golanii
Și-s tot mai pământii țărani;
Sunt ultimii pe care-i mai avem
Și nu-i vom mai avea când o să-i vrem;

Tatăl nostru – înțeleptul, bunul –,
Mai trăsnește, Doamne, câte unul
Dintre-acei ce sângele ni-l sug
În schimbul unui prezumtiv belșug;

Mai vezi ce se întâmplă cu corupții,
Și numără, că se-nmulțiră ruștii...
Bătrânii spun că-i lumea cea de-apoi,
Iar pregătirea de SFÂRȘIT e-n toi;

Ne vezi cum coborâm din lipsă-n lipsă
Și viețuim ca-ntr-o Apocalipsă?
Suntem jucați precum la pronosport,
Iar trupul țării e aproape mort...

Nimicurile, demagogic, urcă
Și țara, prin ce zic și fac, o spurcă;
Că, iartă-mă, dar mă întreb cum faci
De-avem pe cap atâția tolomaci?

Și-auzi-i cât de patriotic latră
Din Dobrogea-n Țara de Piatră,
Din Dorohoi în Caraș-Severin
Acoperind pământul cu venin...

Tatăl nostru – cei de prin canale,
Sunt tot progenituri de ale Tale!
Și, viermuindu-și viața sub pământ,
Mai pot avea în lume ceva sfânt?

Și toată lumea asta, tot mai tristă
Mândrindu-se cu stirpea burebistă,
Când unii-și duc viața-n roz și mov,
Mai poate raționa ca dreptul Iov?

Se clatină credința, mor speranțe,
Căci nimeni nu mai crede în instanțe;
Că Te întreb: mai au ei ceva sfânt?
Măcar în cer nu-aicea pe pământ...

TATĂL NOSTRU care ești în Ceruri,
Trimite-ne un regiment de cleruri,
Și echipează-l, Doamne, și cu calm,
Dar pune-i în sacoșe și napalm...

Că pe la noi se cam îngroașe ciorba
De când mai-marii ne tot duc cu vorba...
Și-i bine, Luminate, să cunoști,
Că toți ne cred înapoiți și proști.

De-o vreme toți escrocii dau năvală
Și-și spun compatrioți cu mare fală;
Toți hămesiții sunt investitori,
Dar fură cu-n avânt de te-nfiori!

Ne-au invadat termitelile bipede
Și-n urmă-le nimic nu se mai vede;
La noi doar veneticii sunt deștepți –
Românii-s niște primitivi inepti...

Nici n-am făcut și nici nu facem bine
Ca jaful cu hoția să se-mbine...
“Să radem tot” – așa au decretat,
Apoi vom trece și la numărât;

Stăpâne, dacă vrei, dă o poruncă
Să nu se mai trăiască fără muncă!
Să nu trăiască, unii, fastuos,
Doar pentru că intrarea li-e prin dos...

Iar când vorbesc de dragoste de țară
Să nu le sune glasul a ocară!
Căci binele de-aicea și l-au supt,
Puțin pe față, mult pe dedesubt.

Că-aici nelegiuirea e majoră,
Iar Biblia o zicere minoră;
Și toate au un singur înțeles,
Numit pe românește INTERES.

Mai urmărește, Sfinte, fariseii,
Căci, cei cu chip de oi nu-s mielușeii,
Ci inși în haite de sălbăticiuni,
Ce-și latră demnitatea prin minciuni;

Mai angajează-apoi și niște îngerii
Să ne mai păzească de înfrângerii;
Și mai tratează chiar cu Belzebut
Să-i mai îndoiaie pe escroci sub cnut...

Căci toate-n țară au luat-o razna,
De când tot cei puținii ne iau hazna!
Și-auzi-i, Doamne, cât sunt de morali,
Când spun că-n țară toți suntem egali!

Egali în ce? În vile și podoabe
Cu viața amărâtă din cocioabe?
Căci, mai aruncă-Ți ochii către noi
Să vezi cum mergem înainte spre-napoi;

Avem Bugete de-austeritate
Dar cei puținii-și construiesc palate;
Apreciază, Doamne-al lor efort,
Dar dă-le către Iad un pașaport

Trăim și-acum ca-n vremea comunistă,
Că porcii îi tăiem tot de pe listă...
Deci, cum a zis Poetul: „Toate-s praf”,
Doar că acum ar spune: „Totu-i jaf!”

Deva, dec. 2000 – febr. 2001

PREDICI ÎN PUSTIU

MARTIE

Primăvară, dulce climă,
Bine-ai revenit pe-aici!,
Să ne-aduci materie primă
Pentru ciorba de urzici...

Adierea ta să-ntoarne
Ștevia pe câmpul gol,
Că suntem sături de carne
Și plini de colesterol.

Nu mai vrem mezeluri "Glina",
Nici hartane de jambon,
Însă umple-ne grădina
Cu podbal și cu tarhon....

Si vom fi popor ferice,
Deși, spune-un om sărac:
„- Român zice, flămând zice!,
În rest, totul e... spanac.”

BALADA ÎNDRĂGOSTITULUI

E-Aprilie, iubită Coryntina,
E luna-nmuguritelor răchiți,
Și nu vedem magnolii înfloriți,
Și numai FeMeI-ul e pricina.

Se simte clar miros de arătură,
Se-aude undeva un pitpalac...
O, de-aș avea cu ce să mă îmbrac,
Aș investi în tine-o prăjitură.

Auzi un cuc în marginea ierugii?
Auzi un murmur de discuții mari?
Ne-aruncă FeMeI-ul iar biștari
Să peticim bugetul. Și eu blugii.

Deva, 12.04.1999

STROFE DE IARNĂ

Ninge, bolta-i cenușie -
E o iarnă ca-n povești,
Dar năvalnic mai adie
O mireasmă de tămâie
Dinspre zona București.

Tămâiază demnitarii
Prezicând un an bogat,
Fiindcă vor veni dolarii
Inmulțind miliardarii
Cei cu funcții-nalte-n stat...

Deci, începe fain Anul,
Iar Guvernul, viguros,
Creste prețuri cu toptanul
Pentru-a-ngroșa ciolanul
Subțiat de-atâta ros.

PLOI DE TOAMNĂ

Am dorit-o, n-am dorit-o,
Fără rînd și prea curînd,
A venit Toamna, iubito,
Ploi mulțime slobozind.

Și ce ruți ne sunt pantofii,
Și ce prețuri ne ucid!
Ni s-au terminat cartofii...
Plouă în oraș placid.

Râd în piață gogoșarii
Atrăgându-ne perfizi,
Semănând cu demnitarii...
Plouă – să te sinucizi.

Piața-i plină cu de toate,
Prețurile sunt în top...
Plouă calm, pe săturate,
Ca în vreme de potop.

Dar în toate e un bine,
Și nu-i vorba de minuni:
Azi mai bine-i decât mâine –
Plouă, plouă cu minciuni.

SE-APROPIE IGNATUL

Iubita mea, e toamnă policromă
Și-n binefăcătorul ei balsam,
O bătrânică a intrat în comă
Văzând cât costă kilul de salam...

Miroase-n piață a gutui răskoapte
Și, când și când, a struguri tămâioși...
- Tu știi cu cât ne vând litrul de lapte
Țăranii noștri rumeni și frumoși?

REFLECȚII AUTUMNALE

- după Topârceanu -

Ciobănași cu țintra creață
Au lăsat pripoarele...
De pe-acuma ne îngheață
Nasul și picioarele.

Păsările migratoare
Au fugit la tropice;
Indexările sunt rare
Și cam microscopice;

Candidații la alegeri,
Cum se-arată zorile,
Ne îmbată cu prelegeri
Cârâind ca ciorile;

Prețurile explodează,
Vremea e tiranică...
Dar Guvernul jubilează:
- Nu intrați în panică!

Nu e nici o tevatură,
Nu ne udă ploile...
N-aveți bani, n-aveți căldură?
Dar aveți nevoile...

REFLEXIVĂ

Vine iarna, Coryntină!
Și suntem săraci, lipiți:
Tu n-ai haină de hermină,
Dar eu am pantofi cârpiți...

Vin ninsorile rebele,
Și părem a fi avari –
Cu salarii mititele,
Dar cu taxe tot mai mari...

Se anunță aspre geruri,
„Și nu voi să te-nspăimânt”,
Dar mă-ntreb, te-ntreb: în ceruri,
O fi tot ca pe pământ?

A VENIT TOAMNA, IUBITO!

A venit toamna, iubito,
Și ne-a prins săraci și goi;
N-avem bani, nu am dorit-o,
Dar ea plouă. Cu nevoi.

Toamnă e, vor fi alegeri –
Pleacă unii, tot ei vin
Și ne-mproașcă cu prelegeri...
Plouă – ne scuișăm în sân.

Candidații se acuză
De corupție în cor,
Iar săracul dă din buză.
Plouă. Ca la Ecuator.

Și-n această tevatură,
Pentru unii cu bun rost...
Zice-i, nu-i zice din gură,
Tot rămâne cum a fost...!

TĂIEM PORCUL DE PE LISTĂ...

Coryntina, nu fi tristă –
Foame n-o să mai înduri:
Tăiem porcul de pe listă
Și ne-om ține cu fripturi.

Și, să nu ni se aplece
De atâta zaiafet,
Vom servi Fetească rece
De la sfântul robinet;

Va veni apoi Crăciunul,
Va veni și Anul Nou,
Ne va da Guvernul, bunul,
Zeci de Hotărâri-cadou

Care, foarte ticluite
Cu promisiuni-minciuni,
Vor fi,-n fapt, răbdări prăjite
Garnisite cu minciuni.

Și-or veni colindătorii
Ca la niște bogătani
Ghiftuiți cu... Ceapa ciorii
Și acum, și La mulți ani!..

HIBERNALĂ

„Ziua ninge, noaptea ninge,
Dimineța ninge iară”...
Iar cureaua se tot strânge
De pustiul din cămară!

„Nu e soare, dar e bine
Și pe râu” e poluare...
Ca să plângi, e o rușine,
Dacă râzi, e... alienare!

„Zboară vești contradictorii”
Despre-o terapie-absurdă...
Ca-n porumb, guvernatorii,
Tac făcând ureche surdă.

... „Când și când un câine latră”
Zgribulit și paralytic....
Romii, convocați la șatră,
Fac învățământ politic...

PASTEL DE IANUARIE

Iubită Coryntina, ninge fain
Și-afară e mai cald decât în casă!
Să fie IGO Abel, iar eu Cain,
Ți-aș face viața, poate, mai frumoasă...

Se zbenguie fermecător ninsoarea
Și-orașul pare fără de prihană...
Un bețivan își gălgâie licoarea
Temeinic rezemat de o dugheană...

Și fulguie superb, de multe ceasuri,
Și pare viața luminos-divină...
Ce-ar fi să mai visăm la Las-Vegasuri?
... Că tot n-avem mâncare pentru cine!

„CORUL ROBILOR”

A trecut și Boboteaza,
A trecut și Moș Crăciunul...
De-acum revenim la baza:
Sărăcia și tutunul!

A trecut un an, cu altul
Stăm, războinici față-n față
Reluându-ne asaltul
Prin tranziția **din** piață.

Guvernanții – să ne-ajute,
În virtutea vechii praxe –
Inventară, pe-ntrecute,
Noi impozite și taxe.

Dar românii, fără frică,
Strigă-n cor: Guvernu-i fraier,
Că putea, la o adică,
Să ia taxe și pe aer.

S-O FACEM PE NEBUNII!

Și, dacă nu putem, ca unii,
Să ducem viață de bairam,
Eu zic s-o facem pe nebunii
Și să internăm la Zam* .

Acolo mai găsești o scuză,
Când ești prea vesel ori prea trist...
Și nimeni nu te acuză
De virus nomenclaturist.

Și vom vorbi, iubito, singuri,
Umblând prin parcul secular,
Sau ne vom bate-n cești și linguri
Pentru-un guvern demisionar.

Acolo totul e posibil:
Să fii și rege și argat,
Sau un politician teribil,
Expert în vorbe și-n căscat.

Deci, zic: s-o facem pe nebunii,
Și să ne internăm la Zam,
Cum mai făcură și-alții-unii
Și-acum o țin tot în bairam...

(* Spital de psihiatrie în județul Hunedoara)

IUBITO, SĂ NE CUMPĂRĂM O VACĂ!

Iubita mea, cu ghiuluri și cu giacă
Aduse tocmai de la Istanbul –
Ce-ai zice dacă-am vinde noi un ghiul
Și să ne cumpărăm o vacă?

Am pune, în sfârșit, de-o mămăligă,
Cu lapte, cu smântână și cu caș,
Și nu ne-ar mai păsa că la oraș
E totul scump, iar lumea strigă...

Am scoate animalul la nutrețuri
Prin urbea noastră de aristocrați,
Și ne-am îmbătoșa eliberați
De grija creșterii de prețuri.

MELANCOLICĂ

Of, frumoasă Coryntină,
Cu surâs discret, suav...
Nu mai vezi că-i lună plină?
Ți-ai uitat bunul nărav?

Nu mai simți vechea dorință,
Când veneai la noi la gard
Numai-n ie și-n catrință
Dar cu mă-ta bodygard?

Erai mândră și cochetă –
Te iubeam ca un bolând:
Tu – o biată Julietă,
Eu – Romeo, clănțănind.

Cum s-au dus acele vremuri
Și-a le retrăi nu pot...
Tu ești palidă și tremuri,
Pe mine mă doare-un cot.

PRINCIPIALĂ

Coryntina, în principiu,
Și ca semn de recidivă,
N-am nimic împotriva
Să umblăm prin municipiu...

Dar, cu haina-mi de duzină,
Iar tu în rochița veche,
Sigur vom părea pereche
Scoasă de la naftalină.

Și vom fi în discordanță,
Îmbrăcați în aspre pănuri
Între-atâția inși cu blănuri
Surâzând cu aroganță...

Pe când noi, sclavii aromei
Salivantelor grătare,
Vom fi roși de o-ntrebare:
Toți suntem urmașii Romei?

O VIETATE ANONIMĂ

– *unuia* –

Hei, vietate anonimă!,
Cu mutră de bidon turtit,
Cu mers dizgrațios de râmă,
De unde naiba ai venit?

Ce-o fi sub fruntea-ți de lăcustă?
Ce gânduri mintea ta o pasc,
Cu rațiunea ta îngustă
Și creierul, probabil, flasc?

Te vrei în societate crema,
Te crezi bărbatul ideal,
Deși, te macină dilema
Întârziatului mintal:

- Cum, Dumnezeule, se poate
Să fiu atât de ignorat,
Când sunt adeptul a „de toate”
Și al turcescului rahat?

Am vilă, sunt patron de firmă,
Am și-o Nubira și-un vițel...
Doar mintea mea cam infirmă,
Dar, Doamne, câți nu sunt la fel?

MOMENT SENTIMENTAL

E ziua ta, frumoasă Coryntină,
Și dăruieți-aș, Doamnă, un cadou –
Măcar o ramă simplă de tablou
Din care s-a furat celebra Cină...

Aș vrea să-ți amintești că te-ai ales cu
Un dar puțin mai neobișnuit,
Căci, astăzi, totul e îngăduit,
De domni Tăriceanu și Băsescu.

Aș vrea să-ți fie existența roză,
Să-ți bucuri sufletul cu împliniri,
Să simți că te sufoci de fericiri
Și nu de virusul... *trichineloză*.

Privește, Primăvara stă să vie,
Și toate prețurile au crescut,
Dar tu zâmbește, tot ca la-nceput –
Că, vorba zicătorii: cine știe?

ROMANȚĂ FATALĂ (I)

- *unea* -

Se-mprimăvărează, Doamnă,
Și ți-o spun fără vreun scop:
Ești la suflet ca o Toamnă
Când ne plouă ca-n potop.

Soarta te-a dotat cu nurii
Și ți-a dat frumosul – TOT!,
Dar ești neagră-n cerul gurii
Ca o soră de... coiot.

Latri ziua, latri seara,
Poate latri chiar în vis...
Nemaisuportând povara,
Dumnezeu s-a sinucis...

ROMANȚĂ FATALĂ (II)

- *alteia* -

(după *clasici*)

„Abia atingi covorul moale”
Și, poate că ți-e greu să crezi,
Că pân-la creștet, de la poale,
Se-nalță-un praf de nu te vezi;

Se-aude din sufragerie
Un chițăit ca de cimpoi,
Și plânge tată-to-n beție:
„De ce m-ați dat de lângă boi?”

Iar mumă-ta, contrariată,
Cu glasul rău și ochii reci,
Mă-ntreabă, ca și altă dată:
„- De ce-ai venit? Când o să pleci?”

GUVERNUL CĂTRE POPOR

- după Coșbuc -

Viața voastră-i bun pierdut,
Că v-am făcut-o cum am vrut!
Puteți să-mi spuneți și călău,
Sau Cabinet cam nătărău...
Că, dacă nu m-aș fi născut,
Aveați un Dumnezeu...

Iți fi din daci coborâtori,
Iți fi datori sau nedatori...
Mă doare în Buget – atât!
Vă leg accizele de gât,
Scumpesc benzina de opt ori,
Și-apoi, n-aveți decât...

Degeaba v-aud murmurând –
De mine nu scăpați curând;
Chiar dacă un nebun vă par,
Și de popor nu am habar,
Vă pun eu jugul rând pe rând
Și pieile pe par!

Deva, 2 martie 1999

BALADA METALURGICĂ

Coryntina, nu-i de șagă:
Viața mea-i un paradox:
Când îți văd gurița-fragă,
Sufletul îmi e de cocs;

Când te văd mergând pe stradă
În rochița roz-bombon,
Simt cum vine și mă pradă
Bioxidul de carbon;

Dar și când îmi ești aproape
Și te-aș mângâia nițel –
Văd în loc de ochi, sub pleoape,
Două săbii de oțel...

4 martie 2001

CHESTIUNI LEGISLATIVE

„Unde-i lege nu-i tocmeală”,
Zice-o vorbă din bătrâni...
Dar când ea e ilegală
Și-i făcută drept scuteală
Pentru indivizi haini?

Dar când se-ntocmește-o lege
Pentru-un interes de grup
Și cam sună-a fărdelege,
Când săracul se alege
Pentru-un vreasc băgat la zdup?

Legea-i lege-i ocrotește
Fără-alegere, pe toți...
Dar când ea se dovedește
Că din start îi ocrotește
Pe corupți, escroci și hoți?...

CANICULARĂ

Iar e vară, Coryntină
Și căldură de cuptor;
Iară toată lumea-i plină
De dorințe de piscină,
Sau măcar de un izvor...

Cântă cucul ca o cucă –
S-a prostit și el de cap...
Unii au mintea năucă
Și ar vrea să se tot ducă...
Alții-n piele nu-și încap;

AY, DOAMNE...

Ay, Doamne, că greu e dorul
După câte-un pic de bine
Când, Guvernul, pușorul,
Te lovește cu piciorul
Dând cu taxe noi în tine.

Ay, Doamne, că greu e-n viață
Când pricepi că te înțină
Câte-un demnitar cu față
De-animal pierdut în ceață,
Ori extras din naftalină.

AMURG LA BEJAN*

Se lasă înserarea la Bejan
Și, undeva, se-aude-un pitpalac
Contrat intempestiv de un brotac –
Cam ca în stilul topârcenian...

Se oglindește luna-n balta-lac,
Un câine mârâie lâng-un ciolan;
O ia spre urbe ultimul devean,
In Mercedes, Audi, Cadillac...

In aer mai persistă un balsam
De resturi menajere și de mici,
Ca semn al fastuosului bairam
Ce-abia-abia s-a încheiat aici...

** Zonă de agrement la periferia
municipiului Deva*

BALADĂ

- în stil coșbucian -

„Neaua peste tot s-a pus -
A venit iarna, drăguța...”
Vin expertii din Apus
Să ne spună: „- Voi v-ați DUS
De pe când cu...Săniuța;

Viața voastră-i cam în fum,
Iar tranziția-i pe moarte –
Pe la voi miroase-a scrum:
Vi s-a rupt căruța-n drum –
UE, NATO... sunt departe;

Vă mai dăm niște parai,
Cât de cât să fie bine...
Dar nu mai zidiți pe plai
Căbănuțe tip serai,
Cu piscine și cadâne!”

...Fac ai noștri tărași
Că-a picat pe ei năpasta:
„- Cum? Trăsnim a usturoi?
Da' să știți că, pe la noi,
Nici nu crește planta asta!...”

Deva, 23.01.2000

IUBITO,

Când îți mai aduci aminte
De-ale noastre vremuri bune,
Nu ți-apare dinainte
Cu un râșnet într-un dinte
O figură de genune?

E, în fond, Democrația –
N-are rost să-ți fie teamă...
Doar învață-i melodia:
Milionul e cât mia –
Dar ți-l ia Guvernul vamă!

Deci, îmi pare-a ta revoltă
O pornire infantilă,
Când politicieni de Boltă
Urmăresc, din voltă-n voltă,
Doar problema mercantilă...

Tu privește-le purtarea
In ce fac, nu-n vorbărie!
Și-o să le pricepi chemarea
Lumii-n care însăși zarea
E o cruntă blasfemie!

Deva, 5 august 2000

CÂNTEC FIASTRIN

Cât ești de frumoasă, Doamnă,
Oare cel care te ține,
Are clipe când se-ndeamnă
Să dea totul pentru tine?

Cât ți-s ochii de albaștri
Și de plini de floricele,
Știu să știe doar fiaștri
Zămisliți din flori și stele?

Cât de tandră ți-e purtarea
Și gura de cireșie,
Oare ști-va neuitarea
Să o aibă-n veșnicie?

Deva, 27 iulie 2000

C Â N T E C

- după St. O. Iosif -

Pe la soare, găzele,
Își încep colinda;
Remeș cu accizele
Ne-a prescris osânda.

Cântă ciocârliile
Imn de primăvară;
Dărilor, cu miile,
Ni se pun povară.

Azi vin ordonanțele,
Mâine se-anulează,
Fiindcă n-au nuanțele
Care-nteresează...

Deva, 14.03.1999

CE-ȚI SPUNEAM EU, CORYNTINĂ?

Ce-ți spuneam eu, Coryntină,
Când ne preumblam pe deal
Pas la pas și mână-n mână,
Când, din vremi ce-aveau să vină,
Îți făceai un ideal?

Uite, astăzi, demagogii –
Inșii-n care ai crezut –
Nu sunt decât pisălogii
Ce se-nchină, ca milogii,
Occidentului hirsut...

Ce-avem noi din toate-aceste?
Că am încălzit la sân,
Ca-ntr-o antică poveste,
Vre un individ-Oreste
Tot mai aprig și hapsân?

Azi escrocii, cartoforii –
Leneși și corupți și hoți,
Ce erau ieri delatorii –
Azi sunt diriguitorii
Iar noi țară de iloți...

CONDIȚIONALE

Te-aș duce-n lume, Coryntină,
Dar banii mei de om sărac,
Abia-abia ne-ajung de-o cină
Și de-un pesmet în hanorac...

Te-aș face, poate, o vedetă,
Dar banii mei de om sărac,
Abia ne-ajung de-o trotinetă
Și de “hotel” sub un copac...

De toate-ai merita, nu-i vorbă,
Dar banii mei de om sărac,
Abia ne-ajung de câte-o ciorbă
Și vise câte vrei – în vrac!

CONSTATARE

Doamne, parcă ești prințesă –
Lângă tine mă simt mic –
Parcă-aș fi un câine-n lesă,
Care-așteaptă un pupic...

Doamne, parcă-ai fi o zee
Exilată pe pământ,
Fiindcă s-a dorit femeie
Lângă-un muritor ce sânt;

Doamne, parcă-ai fi iubirea
Întrupată din dorințe,
Parcă-ai fi nemărginirea
Dragostei de la părinți...

Deva, 1 februarie 2001

DE 8 MARTIE

Minunea lumii, Coryntină:
E martie, e primăvară!
E timp de dor ce nu se-alină,
De dimineața până-n seară...

E vremea de-a lua-o razna
Pe văi, pe dealuri, prin pripoare -
Să mai furăm vieții hazna:
Un tril de pasăre, o floare...

Chiar cerul parcă-i mai albastru,
Iar tu, cea mai frumoasă Doamnă!
Și-aș pune-o pilă la cadastru
În veci să nu mai fie toamnă!

Deva, 6 martie 2001

DECLARAȚIE DE DRAGOSTE

Iubita mea din urbea-reședință,
Cu două viorele-n loc de ochi,
Când treci pe stradă-n ie și catrință,
Descântă-ți înainte de deochi...

Căci te doresc în taină toți masculii,
Și mă invidiază că te am,
Eu, Cap-în-nori, un clasic kuly-buly,
Și personificarea unui blam...

O, frumuseții tale îi duc dorul
Atâția și atâția trepăduși
Stupefiați că nu le-accepti amorul
Lătrat în fața-nchisei tale uși...

Ți-se-adresează cu subînțelesuri,
Evaluându-și viața în parai;
Te-ademenesc în super Mercedesuri
Și existențe-n vile tip Serai...

Ei au atâtea lucruri nepereche,
Dar eu - cu ce să te ademenesc?
Chiar oda asta e de modă veche
Și sună rău să-nchei cu "Te iubesc"!

DOAMNĂ

Degeaba mă acuzi că judec strâmb
Când cade înserarea pe tăpșan
Și urcă luna dinspre Săcărâmb
Cam cât o pălărie de oșean...

Eu știu atâta, Doamnă – drept-nedrept –
Că lumea-mi fără tine n-ar mai fi
Decât un univers îngust, inept
Și, certamente, de culoare gri.

RUGĂMINTE

Doamne, lasă-mi mintea-ntreagă
Când sunt cu Femeia asta,
Dacă tot mi-ai dat năpasta
Ca să-mi fie-atât de dragă;

Doamne, ține-mi-o doar mie –
Ziua, noaptea, totdeauna...
Mai ales când iese luna
Și mi-e inima pustie;

Doamne, cât e de frumoasă,
Cum vorbește, cum i-e mersul,
De se strică Universul
Dacă nu mi-o lași acasă!

Deva, 4 ianuarie 2001

FLUIERATUL A PUSTIU...

Am fost, iubito, la lăsatul serii,
In cartierul vostru de deștepți -
Cam cum e-n București, în Primăverii -
Pe-aleea unde-ai zis că mă aștepți.

Mă echipasem chiar în țol de gală:
Cravată și pantofi împrumutați,
Și o borsetă intelectuală,
Cum am văzut la inșii mai bogați;

Treceau pe lângă mine barosanii
Cu tipe îmbrăcate „Neckerman”...
Îi fluierau admirativ golanii
Că și la voi e lume de maidan...

Trecea câte-o figură... princiară
Ducând de lesă câte-un Saint-Bernard
Cam cât vițelul nostru de la țară
Vândut de-ai tăi pe niște blugi și-un fard.

Și-am început să fluier o romanță
Când m-a fixat un tip cam fâstâchiu
Și m-a-ntrebat: „- mă, fiu de Ordonanță,
Tu nu te-auzi că fluieri a pustiu?”

Deva, iulie 2000

FOLCLORICĂ

Când mă uit la tine, nană,
Uit de foame, uit de tot;
Uit vinarsu-n damigeană
Și mă port ca un netot;

Când te văd greblând pe luncă,
Numa-n ie și-n bikini,
Las și casă, las și muncă,
Și-o apuc printre arini...

Când te văd în sat, la horă,
Mă gândesc ca un păgân
Că te-aș sechestra o oră
Într-o căruță cu fân...

22 ianuarie 2001

GELOZIE I

Când te văd trecând pe stradă
Braț la braț cu-n individ
Îmbrăcat ca de paradă
Și cu mutră de perfid,

Simt o mare tulburare,
Peste minte-mi trece-un fum,
Ca un semn de întrebare,
Ce-ar fi, oare, să-l sugrum?

Ar fi lumea mai sărac?
Aș fi mai la adăpost
Decât corbul de pe cracă
Înainte de-a fi prost?

29 august 2000

GELOZIE II

Iubita mea cu celular la brâu,
Cu blugii franjurați pân-la genunchi,
Te mai așteaptă, seara, la pârâu
Cumnatul verișor pe post de unchi?

Iubita mea cu ochii înstelați,
Cu ghiuluri câștigate din sudori,
Îți mai aduci aminte de Galați,
Și de marinăreștile candori?

Iubita mea cu păr de african,
Cu gură de cireasă dată-n pârg,
Te ții și-acum tot cu acel plăvan –
Bovină tâmpă rătăcită-n târg?

Deva, 16.02.2001

HAI CU MINE-N CARANTINĂ!

Vremea e caniculară,
Vremurile-s sub blestem:
Unde pare viața clară
E, de fapt, reticulară
Și aduce-a recviem...

Căutăm cu toții modul
Cum să supraviețuim
Intr-o lume-n care glodul
E o haină pe norodul
Dus cu-alai spre țintirim...

De aceea, Coryntină,
Dacă viața-i un mezat,
Și în toate ne întină,
Hai cu mine-n carantină
Undeva, în Retezat...

24 august 2000

HARAKIRI

Cum știi că din mii de șoapte –
Una măcar nu te-agață –
Că la mine-i tot mai noapte,
Iar la tine dimineată...

Cum te-ador de-atâta vreme,
Iar dorințele-mi sunt vaier,
Sufocat de dulci blesteme,
Eu rămân ce-am fost: un fraier!

Cum în sufletu-mi dau iama
Toate relele iubirii,
„L-am chemat în somn pe Kama”
Să-mi pot face harakiri.

Deva, 22.02.2001

IUBITO...

De azi ne relaxăm financiar
Scăpăm de TVA-uri, de accize...
Se simte adierea unei brize
Cu gust de abundență-n...buzunar.

Desigur, e mai greu pentru moment,
Iar domnul Remeș parcă ne mănâncă
Că nu-i pricepem logica adâncă
A creșterii de PIB cu un procent;

Dar nu ne va fi greu mai mult de-un veac
Și-apoi, cum voalat ni se prezice,
Vom fi plini de vigoare și ferice -
Ori nu vom fi deloc, că-i tot un drac...

Deva, 6 ianuarie 2000

LA OGLINDĂ CONCAVĂ

- după Coșbuc -

„Azi am să-ncrestez în grindă”
Că de-o lună stau la pândă...
Mă-ta-i în oraș? Cu dorul –
Tu ești lelea, eu feciorul -
Și-om bloca ușa la tindă
Cu toporul.

Da, așa-i: ești tot cea veche:
Ai privirea nepereche;
Iar când capul tău răsare
De divină arătare,
Parcă-aș fi într-o ureche
De mirare.

Asta ești, și ești voinică –
Eu n-am zis că ești vițică!
Dar abia acum bag seama
Că-i peruca nu năframa,
Și îmi pari mai bătrânică
Decât mama!

Deva, 30 noiembrie 2000

MINCIUNA ÎMBRĂCATĂ-N ROZ

Iubito,-i toamnă, umezeală,
E totul, parcă, spre potop...
Privatizarea-i vorbă goală
Pentru puștimea de la școală,
Iar cu Reforma stăm în plop!

Dar, cum viața nu începe
Și nu se termină cu noi,
Tu-ncearcă, dacă poți pricepe,
Că prețul degeratei cepe
E prețul celor mulți și goi!

Nu căuta înțelepciune
In vorbe mari cu gust de boz,
Că, orișice promisiune,
Gândită ca frumos să sune,
Minciună-i, îmbrăcată-n roz!

MIROASE-A ZAIAFET...

Ay, iubită, fată bună,
Am ajuns în două mii!
De-acum toate-or merge strună
Așa cum prea bine știi...

Am „remaniat” Guvernul
Și miroase-a zaiafet...
S-a dus Dracului infernul
Măturat de un decret.

Dom 'Emil surâde-n barbă
Clar și constituțional;
Vine vara, va fi iarbă
Și vom pășuna pe deal...

E An Nou - colindă țara
Vestea de la Cotroceni:
Ne-om umplea din nou cămara
Cu răbdări și cu coceni...

Bine c-a plecat Vasile
Și l-am pus pe Mugurel,
Că, de-acum, un an de zile,
Il vom blestema pe el...

TRISTEȚE

- mor cerșetorii -

Încep să moară cerșetorii
În somnul morții – pe sub scări,
Pe trotuare și prin gări –
Mor, singuratici, cerșetorii...

Mor îmbrăcați în câte-o zdreanță,
Dormind pe-o zdreanță în vreun hol,
Iar moartea nu le dă ocol,
Ci îi transformă-n altă zdreanță;

Mor cerșetori, se sting, cu zile
Și social-„protecționați”...
Mor cerșetorii înghețați,
Cam câte unul la cinci zile;

... Dar noi suntem în prag de NATO,
Și ce contează-un cerșetor?
Cu-o moarte și el e dator...
Că tot nu îi păsa de NATO!

PÂNĂ NE MAI LASĂ REMEȘ...

Hai, iubito, la un cremeș,
Ca să nu-mi mai zici avar,
Până ne mai lasă Remeș
Doi-trei lei în buzunar...

Hai să mai bârfim Guvernul,
Hai să zicem că-i netot,
Că ne-a pregătit Infernul
Și de noi îl doare-n cot...

Să-l hulim pe președinte
Și pe-ai lui fideli ciraci?
Ar fi dinte pentru dinte,
Dar noi fi-vom tot săraci...

PASTEL URBAN

Când iese luna dintre blocuri
Și latră câinii a pustiu,
Prin ganguri și ascunse locuri
Se-aud iubirile "pe viu";

Și când mirosul de pubele
Se-nscăunează-n cartier,
Se nasc iubirile rebele
Ce-n ziua următoare pier;

Când teii-ncearcă să-și impună
Aroma fină-ntre duhori,
Se-aud motani sub clar de lună
Cum miorlăie-nfiorători...

S-A DUS TOAMNA...

S-a dus toamna policromă,
Azi e totul cenușiu;
Viața noastră, ca o comă,
Parcă-i predică-n pustiu;

Anul ăsta e pe ducă –
Cad întâii fulgi de nea...
Viața-i ca matracucă
Zămislită de-o Belea;

Vine iarna, vor fi geruri,
Vom fi un popor uitat,
Și de Tatăl Bun din ceruri,
Și de cei ce i-am votat...!

ROMANȚĂ INISTEROIDĂ

Când Prim-ministrul scrie versuri,
Înseamnă că e bine-n țară,
Că viața lunecă sprintară
Spre Hades-iste universuri...

Când treaba în agricultură
Ajunge-n mâini electroniste,
Plus cele ginecologiste –
Vor crește feți pe arătură...

Când medicația ne-o prescrie
Un avocat ajuns ministru,
Sunt pe aproape un sinistru
Și scândurile de sicrie

Deva, 22.03.1999

ROMANTICĂ

- după Eminescu -
(Variantă tehnică)

„De câte ori, iubito, de noi mi-aduc aminte”
Ministrul DeTe Remeș mi-apare dinainte;
Îi văd stâncoasa față, î-aud, răstit, cuvântul
Și simt, prin buzunare, că-mi suflă aprig
vântul.

Iar tu zadarnic cauți – pustie ni-e cămara,
De când Finanțatorul e frate cu Ciumara...
Ce cuplu fain, dragă, ce mândru-

nMUGUREște
Recolta de tarife și PIB-ul, cum mai crește!...
Ne bate Occidentul cu-n rânjet peste umăr –
Felicitare pentru săracii fără număr;
Iar noi, „urmașii Romei”, balcano-slavo-dacii,
Tot credem că UE-ul ne-așteaptă cu colacii...

VICHEND LA BEJAN*

(I)

Dacă-așa ai tu plăcere
Mergem mâine la Bejan
Și încingem un chiolhan
Cu un mititel și-o bere;

Că acesta ni-e bugetul,
Restul pe la UE-o fi
Ca și-„a fi sau a nu fi” -
Cum a zis cândva Poetul...

Iar pentru un plus de bine
Domnul ne va da în dar
Vreo aromă de grătar
Să o ronțaim cu pâine...

Vom sta ziulica toată
Arși de soare, beți de fum
Și de muzica bum-dum –
Bănățeano-sârbo-croată

** Zonă de agrement la periferia
municipiului DEVA.*

VICHEND LA BEJAN

(II)

Atmosfera stă să fiarbă
Și toți oamenii normali,
Democratici și egali,
Pleacă-n vichenduri la iarbă.

Coryntină, hai ș-om mere
La Cabană, la Bejan,
Să încingem un chiolhan
Cu un mititel și-o bere...

Și vom fi ca lumea toată:
Că atâta ni-i bugetul
Nu e mult, dar nici Infernul,
Și nici nu e cel mai rău...

** Zonă de agrement la periferia
municipiului DEVA.*

VINE IEPURAȘUL, VINE!

Vine Iepurașul, vine!,
Zburdă mieii pe câmpii...
Veselește-te, române
Într-un an măcar o zi;

Drept e că nu-i abundență,
Și ca ești tot mai sărac,
Dar mai speră în clemență,
Că nu-s zilele în sac...

Ți-a ieșit prin piele sternul?
Simți că te cam ia cu frig?
Iată, -ți dă, de Paști, Guvernul,
Gaura de la covrig;

Că, doar vine Iepurașul
Scoțând flacăra pe nări –
Și ne-aduce, nărăvașul,
Mii de tone de răbdări...

Deci, să ne urăm de bine,
Ca scăparăm de necaz:
Paște Fericit, române!
(Până-i iarbă pe izlaz...)

SENTIMENTALĂ

- social-administrativă -

Dragă, grațioasă Doamnă,
Te-aș mai gratula cu daruri,
Dar, din primăvară-n Toamnă,
Viața-i plină de amaruri...

Ale noastre înțelegeri
Cad ca frunza toamna-n vale,
Că prea seamănă-a prelegeri
Zise „preelectorale”...

Că, de-aș fi măcar ministru,
Chiar cu-o minte mai lălâie,
De la Tisa pân-la Nistru
Ți-aș da țara de moșie!

Deva, dec. 2000

STROFE ROMANTICE

Ah, amurguri citadine
Cu miresme de gunoi
Și cu lătrături de câine -
Cât de dor ne-a fost de voi!...

Ne-a fost dor de seri cu stele
Și de bănci distruse-n parc,
De romantice pubele
De pe vremea Ioanei d'Arc...

Munți cu sfidătoare piscuri?
Mare cu albastru-i val?
Fantezii pline de riscuri -
Lume-n măști de carnaval;

Nu sunt pentru noi aceste,
Nu vrem fericirea-n stropi!
Ci o tainică poveste
Spusă pe alei cu gropi.

Deva, 24.08.200

TRISTĂ

Aș mai crede în femeia
Care mi-a fost cândva muză,
De-am mai fi în vremea-aceea
Care astăzi ne acuză...

Aș mai crede-n nemurirea
Unor sentimente tandre,
Dacă ne-am mai umple firea
Cu simbolice mixandre...

Aș fi cel de-odinioară,
Poate mai adânc în patimi,
Dacă draga-mi, bunoară,
S-ar mai ferici prin lacrimi...

Insă cum din toate-aceste
Mai nimic nu mai există,
Imi spun: poate-a fost poveste
Neobișnuit de tristă...

ALTĂ GELOZIE

Când te văd trecând pe stradă
Braț la braț cu-n individ
Îmbrăcat ca de paradă
Și cu mutră de perfid,

Simt o mare tulburare,
Peste minte-mi trece-un fum,
Ca un semn de întrebare,
Ce-ar fi, oare, să-l sugrum?

Ar fi lumea mai săracă?
Aș fi mai la adăpost
Decât corbul de pe cracă
Înainte de-a fi prost?

29 august 2000

CA-N FILMELE CU PROȘTI...

Iubito, s-a găsit formula:
Ne dau americanii, bunii,
Elicopterele Dracula,
Să crape de invidie unii;

Și parcă-i văd, cuprinși de friguri,
Uitându-se la cer să vadă
Cum escadrilele de MIG-uri
Fac tumbe fără să mai cadă...

Și da, iubito, nu sunt bancuri,
Căci, pentru-a fi rotundă treaba
Ne dau și nemții niște tancuri
Degeaba ,dragă, pe **de-gea-ba!**

Deci, logic, ce ne mai lipsește?
- Nimic, îmi spui - e veselie,
E totul ca într-un basm, firește,
Sau film cu proști și cu tichie...

CÂND REFORMA E UN CHIX

Coryntina, e vacanță,
Este luna lui Gustar,
Ni-e plin capul de speranță,
Dar degeaba dăm din clanță,
Când e vânt prin buzunar...

Vremea e caniculară,
Demnitarii, rotunjiori,
Zâmbitori în plină vară,
Ne spun că e bine-n țară,
Ceea ce ne dă fiori.

E un bine-filodormă
Încă-n fază de prefix...
Unii se prăjesc de formă,
Alții, zdravăn, de Reformă
Care, zice-se, e-un chix.

Deva, 2005

NIX, FASOLE CU CIOLAN!

Coryntina mea frumoasă,
Cu chip semidiafan -
De când n-am avut la masă
O fasole cu ciolan?

Au trecut acele vremuri
Cum trec toate pe pământ...
Ai ajuns să te cutremuri
Că nici oase nu mai sânt

Le-adunară demnitarii,
Și le ling sânguincios,
Mai ales veleitarii -
Precum sus, așa și-n jos...

CĂTRE CORYNTENI

- *epistola a V-a* -

Afirmați cum că Reforma
E „Un pod prea-ndepărtat”?
Și că vi se pare forma
Care ne-a cam căpiat?...

Dar, cu mintea voastră-ngustă,
Voi gândiți puțin și prost:
Vreți o nație robustă
Să existe fără post?!

Astea-s visuri infantile,
Ori vre un fragment de basm,
Fiindcă n-o s-aveți, voi, zile,
Să trăiți fără marasm...

CRONICĂ RIMATĂ

Viața, dragă Coryntină
E divină
Dacă ești vreun demnitar,
Ori un proprietar de vile
Și cu zile
Petrecute ca un star...

Ce suntem noi pentru dânșii?
Poate inșii
Sărăntoci, și proști, și mulți –
Șleahță, care-n lumea bună
E ne-bună
Fiind compusă din inculți;

Pe când ei, umblând pe stradă
Ca să-i vadă
Lumea că sunt eleganți
Își vorbesc la celulare
Cu-ngâmfare
Și extrem de importanți...

Crezi că lumea lor de gală
E egală
Cu a fi civilizată?
Dar privește-i, Coryntină,
Cum se-ntină
Ducând țara la mezat...

D O A M N E...

TU, la toate ai măsură:
Și la bune, și la rele,
Și la frig, și la căldură,
Și la inimi mai rebele...

TU, le drămuiești pe toate -
De sunt multe, de-s puținuri,
TU știi cum și cât se poate
Când se zbate omu-n chinuri;

Deci, stăpân al tuturoră,
Trebuie să știi o cale:
Nu mă-ndragosti de Dora,
Că-mi va fi prea DOR și JALE.

Deva, 2004

DACA NU MURIM, IUBITO...

Cineva ne-a hărăzit-o
Cu un enigmatic rost:
Dacă nu murim, iubito,
O vom duce-o tot mai prost;

Fiindcă-așa voit-au unii,
Infecțați de fatalism:
Ba că ne mănâncă hunii,
Ba că-i neocomunism...

Însă ei, sprintări, urcară
Tot mai sus, tot mai bățos,
Iar noi - logică bizară -,
Noi căzurăm tot mai jos...

Și-n virtutea-acestei taine,
Am rămas cu-n ideal:
Să purtăm de-acum drept haine
Frunza viei de pe deal.

Deva, 19-27 iulie 1998

DECI, RANDUNELELE SE DUC...

- după versuri de Eminescu -

Azi-mâine rândunelele se duc
Pe calea enigmaticei navete;
Iar când cădea-vor frunzele de nuc,
Salariu-mi va ajunge de-un papuc
Și, poate, de-o pereche de șosete.

Azi-mâine, Coryntina - e normal -,
Vor fi și ploi și vor cădea și brume;
Meniul ne va fi tot mai frugal,
(Cu consecințe-n patul conjugal
Si alte consecințe - nu dau nume...)

Azi-mâine niște inși gândind îngust,
Dar cu servicii foarte importante,
Ne-or obliga să-l recitim pe Proust,
Și, cugetând la vremuri, cu dezgust,
Să mai uităm de lipsuri obsedante...

Deci, rândunelele se duc curând,
Suntem în prag de toamnă, Coryntină;
Va fi și iarnă și va ninge blând
Pe noi, pe tot mai îngroșatul rând
Mergând spre a săracilor cantină.

Deva, 22 august 1998

DIN AMINTIRI

Când îți mai aduci aminte
De-ale noastre vremuri bune,
Nu ți-apare dinainte
Cu un rânjel într-un dinte
O figură de genune?

Este,-n fond, Democrația -
N-are rost să-ți fie teamă...
Doar învață-i melodia:
Milionul e cât mia -
Dar ți-l ia Guvernul vamă!

Deci, îmi pare-a ta revoltă
O pornire infantilă,
Când politicieni de Boltă
Urmăresc, din voltă-n voltă,
Doar problema mercantilă...

Tu privește-le purtarea
In ce fac, nu-n vorbărie!
Și-o să le pricepi chemarea
Lumii-n care însăși zarea
E o cruntă blasfemie!

Deva, 5 august 2000

FACEM ROST DE O JOIANĂ...

Vremea e caniculară,
Vremurile sunt urgii...
Coryntină, hai la țară
Să ne facem iaurgii.

Facem rost de o Joiană
Și de niște optimism
Și, ascunși în vreo poiană,
Vom scăpa de sclavagism.

Că, de-atâta libertate,
Unii, cu moral perfid,
Fac ceva ce nu se poate,
Adică, ne sinucid.

Deva, 1 august 1997

FASOLEA SUPRAVIEȚUIRII

Iubită Coryntina,-i sărbătoare:
Mâncăm și noi o dată bine-n an -
Iahnie cu fasole și ciolan,
Cu pâine neagră, îndestulătoare,
Cum șade bine omului sărman.

E drept că am subtilizat o ceapă
De pe taraba unui precupeț -
Un oltenaș simpatic și isteț...
Dar,altfel, rămâneam fără agapă,
Doar salivând uitându-ne la preț...

E drept că, parcă, ne prinsese transa
Și, Doamne, cum ne mai rostogoleam
Prin aburul fasolic - sfânt balsam -
Dar, pentru noi, aceasta era șansa
De supraviețuit nu de bairam...

Deva, 5 - 9 noiembrie 1998

UN FEL DE ALTĂ GELOZIE

Iubita mea cu celular la brâu,
Cu blugii franjurați pân-la genunchi,
Te mai așteaptă, seara, la pârâu
Cumnatul verișor pe post de unchi?

Iubita mea cu ochii înstelați,
Cu ghiuluri câștigate din sudori,
Îți mai aduci aminte de Galați,
Și de marinăreștile candori?

Iubita mea cu păr de african,
Cu gură de cireasă dată-n pârg,
Te ții și-acum tot cu acel plăvan –
Bovină tâmpă rătăcită-n târg?

Deva, 16.02.2001

INTERESUL PERSONAL

- *cronică rimată* -

Coryntina, -aşa-i în viaţă,
Deşi, sună cam banal:
Peste toate se răsfaţă
Interesul personal.

Că-i din strămoşească vatră,
Că-i vreun sol occidental,
De-i ascuţi, la fel îşi latră
Interesul personal;

Că-i portar, că-i preşedinte...
Cu acelaşi papagal
Ne predau, ca-nvăţăminte,
Interesul personal;

Că e viaţă de colibă,
Că e de salon oval,
Totul e sub semnul-hibă:
Interesul personal;

Că e ţara cataractă
Şi se duce-n jos pe val?
Chestiunea e abstractă.
Interesul? Personal.

Deci, iubito, fii pe fază:
Tot ce vezi nu e un bal,
Ci un circ având la bază
Interesul personal.

Deva, 26 septembrie 1998

POLICROMII AUTUMNALE

- *dupa Coşbuc* -

A venit toamna, drăguţa,
Ceaţa peste tot s-a pus,
Fetele, cu condicuţa,
Pleacă-n stoluri spre apus.

Nu e soare şi nu-i bine -
Preţurile dau fiori;
Băncile, din parc, sunt pline
De minorii fumători;

Piaţa-i plină cu de toate -
Mărfuri de prin patru zări...
Roade oase cine poate,
Cine nu, roade răbdări;

Toată ţara-i o aromă
Turco-franco şi ce-o fi...
Ay, ce toamnă policromă
Şi ce inimi cenuşii!...

Deva, 27 octombrie 1998

RUGĂCIUNE

Nu-mi da, Doamne, cât pot duce,
Nu mă-ndragosti prea des
De femeia ca o cruce
Pe care-o-ntâlnesc ades;

Nu-mi învolbura dorința
Dupa umblet printre fagi,
Lasă-mi numai suferința
Dorului de ochii dragi.

Nu mă pribegi prin lume -
Lasă-mă abandonat
Unui adorabil nume
Căruia m-ai destinat.

Deva, 16 august 1998

SMULSUL PĂRULUI DIN CAP

Mă!, voi credeți de Reformă
Că-i un fel de joc perfid
Fără sens și fără formă?
Credeți că-i o filodormă -
Deghizată-n suicid?

Voi gândiți încet, pe semne,
Sau nici nu gândiți deloc
Cât de mult poate să-nsemne
O Reformă să îndemne
Să se-arunce lumea-n foc...

N-ați vrut voi Privatizare?
Nu v-ați vrut occidentali?
Nu voi scotoceți prin zare
După-un pic de bunăstare
Transformându-va-n șacali?

Uite: se-ntâmplară toate,
Dar, rămâne-un handicap
Pentru cel ce azi nu poate
Să dea viguros din coate:
Smulsul părului din cap.

Deva, 25-26 octombrie 1998

FRUMOASELE ADOLESCENTE

Cum simt prin sufletu-mi torente
Și inima-mi tresare-n volte,
Când trec pe stradă dezinvolve
Frumoasele adolescente!...

Ce primăvară duc cu ele,
Ce străluciri au în privire!
Ce încărcate-s de iubire
De lume, de copaci, de stele...!

Ce bine le stă neatente,
Și vieții le sunt sfidătoare,
Căci au tot ce-i frumos sub Soare
Frumoasele adolescente...

SONETE

SĂRMANA MEA SINGURĂTATE

Sărmana mea singurătatē
Ce bine semeni tu cu mine!
Când îmi e greu și când mi-e bine,
Când n-am nimic sau am de toate...

Mă înfășori în mreje fine
Și-mi umpli mintea de păcate...
Cu tine construiesc palate,
Sau le prefacem în ruine;

Tristețea-ți, însumi e tristețē
Și clipe-n roz ușor le număr,
Că-n cale-mi vin tot mai răzlețe...

Și nu mai stau să le enumăr,
Ori măcar să le dau binețe
Când plâng cu capul pe-al tău umăr.

CU FOTĂ ȘI CU IE...

- sonet -

De mult nu am mai scris o poezie,
Un catrenaș, vreo două versulețe,
Că, parcă mă mușcase musca țețe
Când te-am văzut cu fotă și cu ie...

Era la tine-atâta frumusețe,
Încât mi-am zis că e o nebunie
Ca Domnul să mi te trimită mie
Din toți deștepții cu distinse fețe...

Eu nu-s din stirpe intelectuală,
Și nu-s nici specialistul în “de toate”...
Viața mea e tristă și banală,

Nu am piscină, Mercedes, palate
Și deseori camera mea e goală...
Dar știu îndrăgostirea peste poate!

SONET CU IMBUIBAȚI

Iubito, e în floare liliacul
Și totul e frumos ca o legendă
Când greva generală se suspendă,
Când vin promisiunile cu sacul...

Se dau la "proști" speranțe în arendă,
Căci de-un nimic se bucură săracul...
În timp ce îmbuibații își duc veacul
Notând bogate conturi în agendă.

Iubito, sunt în floare și căpșunii
Și totu-i verde, însemnând viață...
Dar când îi vezi scremându-se pe unii

Nefericiți că nu-s destul de-n față
Să-și latre spre mulțime gărgăunii,
Tu nu trăiești senzația de grea.

SONET DE TOAMNĂ

(variantă)

E toamnă, Coryntină, iar e toamnă –
Sărută frunze arămii pământul...
Prin buzunare rupte bate vântul,
Iar viața nu-i deloc cu noi o Doamnă!

Încet, încet ne pierde tot avântul,
Degeaba guvernării ne îndeamnă
Că-n viață lașitatea se condamnă...
Dar cât mai valorează azi cuvântul?

E toamnă, Coryntină-n noi și-n urbe –
Se-apropie o iarnă carpatină
Cu lupi înfomețați, gata să turbe...

Trecutul și prezentul ne întină,
Dar n-au putere să ne mai conturbe
Mai mult decât o toamnă, Coryntină...

FRUMOASĂ DOAMNĂ...

Frumoasă Doamnă, bună seara,
Sau bună ziua – nu contează,
Când inima-mi, în piept, vibrează
În ritm de după „țucahara”;

Când toată ființa mea votează
Că-i suportabilă povara
Chiar dacă „iarna nu-i ca vara”
Și dragostea îmi cauzează...

Frumoaso, bună dimineța,
În lumea asta cenușie
În care-mi ești speranța, viața...

Ești o superbă simfonie,
Chiar când te duci să faci piața,
Dar, oare, ai vreo insomnie?

Deva, 8 ianuarie 2001

SONET PENTRU EA

Ningea bogat și arătai superb
Ieșind de la căminul cultural
La braț cu-n găgăuță magistral
Ce-ți demonstra cum să declini un verb;

Avea un glas ca mugetul de cerb
In perioada rutului normal,
Și-un chip de preistoric animal,
Iar tu figură de copil imberb...

Ningea ca-n poezia lui Coșbuc,
Iar tu-mi păreai un înger-delegat -
Divin-divin, dar cu-n statut caduc...

...Ningea pe tine și pe-un agramat,
Și cred ca aș fi vrut să fiu haiduc,
Sau măcar Wilhelm Tell modernizat...

Deva, 2 ianuarie 2000

IUBITA MEA CU FAȚĂ PALĂ...

- sonet -

Iubita mea cu față pală
Și ochi de cânepă răscoaptă,
Mă-ntreb ades: mai poți fi aptă
De o iubire pasională?

Mai ai, tu, judecată dreaptă,
Când vezi cămăra tot mai goală?
Și-adeseori, nu te răscoală
Când răul spre mai rău se-ndreaptă?

Cândva îți mai dădeam o floare,
Cândva ne preumblam pe dealuri...
Ne bucuram de cer, de soare...

Și-aveam atâtea idealuri
Câți fulgi or fi într-o ninsoare,
Câți stropi au ale mării valuri!

SONETUL CELULARULUI

Ți-am cumpărat, iubito, celular,
Să-l porți, orgolioasă, la oblânc,
Să sune când mă culc sau când mănânc,
Să sune când te mângâi - drept coșmar.

Iar când se-ntâmplă să gândim adânc -
Deși evenimentul e cam rar -,
Efortul nostru este în zadar,
Distrus fiind de ucigașul CLINC.

...Și sună dimineața, la amiaz,
În zori, în toiul nopții - optimist;
Dar n-are rost să fac atâta caz

De-un lucru proiectat de Anticrist!
Deși, desi mi-e groaznic de necaz
Că-am dat atâția bani pe-un terorist...

Deva, 29 iulie 1998

POLITICA SE PLIMBĂ TRIUMFALĂ

Trăim, iubita mea, bizare vremuri
De visuri și spectacole de gală...
Și-atâta-i toată lumea de egală,
Că simți, într-adevăr, că te cutremuri.

Politica se plimbă triumfală,
Purtând la sân utopice tandemuri...
Dar dinspre Hades se aud alămuri
Precum că nu e-n asta vreo scofală.

Se sfarmă "monolite" coaliții,
Se naște zilnic câte-o fuziune,
O fac pe importanții toți pârlitii,

Când țara e pe margini de genune;
...Și râd de noi occidental-chibiții
Că încă mai sperăm în vreo minune.

Deva, 16 iulie 2000

REFORMĂ CU RĂBDĂRI PRĂJITE

Deși e vară și e vreme bună,
Iar oamenii normali sunt în vacanță,
Aleșii noștri, dându-și importanță,
Ne dau prin TVR câte-o minciună.

Și brav e că o fac cu nonșalanță,
Crezând și-acum că gloata e nebună
Iar spusa lor e-a faptelor arvună –
O pledoarie plină de prestanță...

Noi trebuie să credem că, de mâine,
Dorinți și visuri ne vor fi-mplinite,
Că, sigur, ne va fi cu mult mai bine;

Trecuți de faza „ființe necăjite”,
Având Reformă, din belșug, pe pâine
Condimentată cu răbdări prăjite.

Deva, 1 august 1998

ROMANȚĂ CU ECOU

S-au desfrunzit copacii, Coryntină;
Miroase-a-nzăpezire-n atmosferă –
Viața însăși pare-n altă eră,
Căci lumea cu un an e mai bătrână...

Iubirea noastră-aduce-a baiaderă
Dansând în ritm de horă carpatină
Un dans ridicol și cam peste mână
Ce parcă-mi amintește de-o galeră...

Încerc să te ador, ca altădată,
Dar teiul e cu goale crengi – corolă –
Caricatură-n toamna ca plecată...

Doar inima-mi, în fază de sistolă,
Mai crede-ntr-o iubire demodată
Bătând în dulce ritm de barcarolă.

SONETUL PROVINCIALULUI

Iubită Coryntina, recunosc:
Eu sunt provincialul demodat
Umblând prin București cam speriat
De câte văd, de câte nu cunosc...

Eu sunt provincialul neumblat
Prin lumea bună mirosind a mosc,
Iar vorba-mi, câteodată, face pleosc -
Exact când se discută elevat...

Eu sunt provincialul primitiv
Gândind încet și, uneori, cam tâmp;
Sunt individul revoltat tardiv

Ca viața-mi e un fel de contratimp
Pe un suiș golgotico-masiv
Spre tine - Zee bună din Olimp.

București, 11 august 1998

SONETUL UNUI VECHI REFREN

Iubita mea suntem tot mai bogați –
Ne-ngrașă demnitarii cu minciuni
Crezându-ne-o pereche de nebuni,
Ori niște descendenți din retardați;

Ei cred că noi mai credem]n minuni:
Că ei sunt cei dintâi sacrificați,
Că suferă când sunt televizați
Să delireze noi promisiuni...

Dar, draga mea, acesta-i un refren
Al unui cântec vechi, postdecembrist,
Când mai speram să apucăm un tren

In stil american-capitalist...
Și n-a fost decât un prostesc antren
Pedeseristo-penețecedist...

Deva, 21-23 decembrie 1999

SUNT INSUL...

Sunt insul cu privire de năuc
Ce-și caută un rost ce nu-l avea;
Sunt insul care iese-n calea ta
Și pare c-a scăpat din balamuc;

Sunt insul nedorit care te vrea
În singurătatea lui de cuc;
Eu sunt un ins romantic, și caduc
Și ultimul sentimental sadea.

Sunt insul care pentru un surâs
Ar da, fără regrete, un regat...
Și, dacă-ntâmplător mi-ar fi permis,

Aș face bilunar câte-un păcat
Scriindu-ți zeci de pagini de zăpis
Riscând să fiu eu insul cel mai demodat...

SONETUL CELEI CARE VINE

Roureză, Doamne, o cărare,
Împodobește-o, sfânt, cu crizanteme;
Tu poți orice și încă mai e vreme
Acestei rugi să-i dai o ascultare.

Drapează, Doamne, cât poți de devreme
Această cale drag-renăscătoare;
Viața e atât de trecătoare,
Încât, adesea, pare sub blesteme.

De-aceea, Doamne, roureză-i drumul,
Miraculos, Femeii care vine –
E-o rugă Ție simplă, dar e-un cumul

Rostirii a trăirilor de bine;
Și dă-i iubiri Femeii cu duiumul,
Iar pentru mine-un gând în al său sine.

TOT MAI TÂRZIE-I VREMEA...

Tot mai târzie-i vremea, Coryntină,
Și-abia mai latră-un câine singuratic
În democraticul ținut, sălbatic,
Prin care, hiene, bântuie fără hodină...

Tot mai târziu e timpul hieratic,
Lătratu-i tot mai în surdină...
Vecernia asta e mai mult o cină
Iar Cronos un atlet gonind fanatic;

Tot mai departe-i scâncetul de câine,
Tot mai aproape hienele se-avântă;
Tot mai departe eu te simt de mine...

Și mă întreb: o, unde-i vremea sfântă
Când, înfășați în dragoste și-n bine,
Ne-am fi luat cu Dumnezeu la trântă?

SONET DE ANUL NOU

Aho! Aho! Distinsă Coryntină,
Mă aflu la fereastră cu uratul,
Că o pornii și eu cu colindatul,
Cu gând să-mi pice un bănuț și-o cină...

Umblai prin cartier precum e datul
În lumea asta, cât mai e creștină,
Și îi văzui pe unii că se-nchină
La unul ce-i zâserăm “împușcatul”...

Aho! Aho!, cu haina ruptă-n coate,
Și inima bocșită de speranță...
Privește-mă și nu te mai socoate,

Că vine mumă-ta și dă din clanță
Cât șapte mori neferecate
Că îți aduc în dar doar o romanță...

CA DIOGENE...

Au înflorit salcâmi, Coryntină,
Și totul, totul e mireasmă sfântă:
„Din lumea celor care nu cuvântă”
Și până-n lumea cea pretins-creștină...

În straie noi natura se-nveșmântă,
Lumina Soarelui e mai... lumină,
Iar unii demnitari, cu gușa plină,
În cuvântări sterile se avântă.

Ne cântă în ierugă pitpalacii,
Amurgurile sunt coșbuciene...
Adorm visând minuni săracii,

Dar, dimineața, când se șterg la gene,
Și caută-n Guvern, ca Diogene,
Înjură, fără grabă, de toți dracii...

PĂCĂTOȘENII

ALT JOC AL IELELOR

Doamne!

Mai îngăduie-mă –
Dacă nu-ți cer prea mult –
Să mă amărăsc cu pelinul
Fecioarelor despletite
Care umblă seara, pe lună,
Cântând și dansând,
Precum într-un fantastic
Și camilpetrescian joc
Al ielelor
Căzute la examenul de zoologie,
Fiindcă uitaseră
Să dea bună ziua
La intrarea
În viața noastră pământească...

FABULĂ

Doamne!

Iartă-mi cutezanța de-a crede
că,
acest nou Ilie Testviteanul,
își cam face de cap,
începând să dea cu trăznete
unde nu trebuie.

Nu dau exemple, dar întreb:
se ghidează, cumva,
după o hartă veche?

CREDINȚA ÎN CLONĂRI

Doamne, blestem!

Făcuții
După chipul și asemănarea ta,
Majoritatea,
Cred acum în maimuțe,
În chipuri cioplite,
În draci,
Dar,
Ceea ce e mai rău,
Cred în clonări...

DECRET

Doamne!

Bărbatul
De la brațul acestei femei,
Mai frumoasă decât
Coșbucianul gând răzleț,
E mai urât
Decât moartea-n vacanță,
Când Dumnezeu –
Milostivit brusc – decretează:
– Treci imediat la post negru,
Fiindcă ai desperecheat
Frumosul de frumos,
Urâtul de urât și,
În general,
Ai făcut din toate
Un Talmeș-balmeș,
Neisprăvito...!

Marș în Sahara!

DE-NDRĂGOSTIRE

Doamne!

Fie-ți milă de robul tău,
Dumitru Hurubă,
Și nu-l mai osânda la veghere,
Și la a visa cu ochii deschiși
Această frumoasă femeie...
Nu de alta,
Dar, de fiecare dată,
Trebuie să-i ierți
Păcătoșenia gândului
De a nu respecta porunca
A 10-a...
Și mai iartă-l,
Fiindcă el, de-atâta îndrăgostire,
Nici nu mai știe ce face...

INVIDIE

Doamne!

Se făcea că merg printr-o verdeață
Unde nu se scrâșnește din dinți...
Iar în fața mea,
Pe cărare, mergea femeia aceea
Mai Frumoasă decât troianca...
Pentru ea, Venus din Milo,
Ar fi păcătuیت sugrumând-o.

Din invidie.

NECREDINCIOȘENIE

Doamne!

Sunt mai rău decât Toma Necredinciosul:
n-am crezut în această femeie
până ce n-am simțit între palme
căldura trupului ei...
Eram convins că are în loc de minte
un scorpion care
îi amenință tot timpul
inima,
sufletul
și starea biologică,
Amin

EXAMEN DE CAPACITATE

Doamne!

Pe lângă cele 10 porunci,
Pe lângă cele 7 păcate capitale
Și pe lângă toate
Amenințările biblice,
Ce-ar fi ca,
Din când în când,
Să organizezi
Câte-un examen de capacitate
Pentru unele ființe ce-și zic
Raționale?

FEMEIA ASTA

Doamne!
Femeia asta e-atât de frumoasă
Încât urmele pașilor ei
Sunt sărutate de îngerii...

Doar eu, biet muritor,
Am privilegiul
Să-i fiu colocatar,
Să-i fiu alături în cartea de imobil
Și, din când în când,
Să-i mângâi fruntea,
Ochii frumoși,
Gura,
Trupul, picioarele...

Prin vizorul indiferent.

FEMEIA CU PRIVIRE DE GHEAȚĂ

Doamne!

Fă-mi rost de un zâmbet
Al femeii cu privire de gheață,
Cu mers de scriere
Ortografică,
Ortoepică...
Oprește-o pentru o clipă
În dreptul meu
Pentru a simți ce înseamnă
Nemurirea.

MAI NECREDINCIOS DECÂT TOMA...

Doamne!

Iartă-mă!...

Sunt mai necredincios decât Toma,

Mai tiran decât Saul

Apucând-o

Pe drumul Damascului,

Mai avar decât Iscarioteanul

Și mai sceptic decât Apostolul Petru

În Grădina Ghețimani.

Și toate-acestea numai din cauza

Femeii frumoase

Căreia îi cerșesc o privire...

ILUZIE

Doamne!

Când stau lângă această femeie
Simt în palmă
Forma unui picior...

Să fie, oare, adevărată
Zicerea din popor
Că l-am prins pe Dumnezeu
De-un picior?

Iartă-mi, Doamne, păcătoșenia
Acestui gând...

IUBIREA APROAPELUI

Doamne!

Vai mie, păcătosul:
Iar am sfidat porunca a 10-a
Dorind un lucru al aproapelui...
Dar acest lucru,
Doamne,
Este atât de frumos,
Încât
Parcă-i înger nu femeie.

MĂRUL ORIGINAR

Doamne!

Tată al meu din ceruri,
Fă cumva
Și,
Ori de câte ori îmi alunecă mintea
Spre cele lumești,
Dă-mi mintea românului
Cea de pe urmă
Și iartă-mi întinsul mâinii
Spre păcatul originar,
Pentru că, un Măr pe zi
Mă ferește de medic...

MONUMENTUL PROSTIEI

Doamne!

Ca un nevolnic ce sunt,
Ca un nepriceput în ale mersului
Pe tainice Căi,
Mă întreb
Și Te-ntreb:
Doamne!, un monument al prostiei
E chip cioplit?
Dacă da, atunci iartă-mă
Că în fața lui mă aplec și
Îmi scot pălăria...

PENTRU NEVINOVATUL ADAM

Doamne!

Miluește-l pe robul tău cu iertarea
Că-i alunecă mintea
Și ochii și inima
După câte o zămislită
Din cea de a șaptea coastă
A nevinovatului Adam,

Amin!

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

Doamne!

Emite-o ordonanță,
de urgență!

Pe lângă porunca a 10-a

și

Iartă-mi păcatul

Că ador această femeie...

RUGĂCIUNE NOUĂ

Doamne!

Miluește-l pe robul tău
Cu iertarea
Că-i alunecă ochii
Și inima
Și mintea
După câte o zămislită
Din coasta a șaptea,

Amin!

RUGĂCIUNE

Doamne!

Tatăl al nostru
Carele ești în ceruri!
Mai îndură-te pentru păcătoși,
Pentru dorințele și
Pentru adevărurile lor
Care, desigur,
Nu totdeauna sunt conforme
Cu poruncile tale...

Dar oameni suntem, nu?
Și-apoi,
Câte-o Evă este atât de frumoasă,
Încât, iartă-mă, pre mine,
Păcătosul!

ȘARPE EMANCIPAT

Doamne!

Naivul de mine!

Am crezut că,

După atâta vreme de la izgonire,

Femeia care-mi întinde un măr

Este chiar femeie.

Dar nu era decât un șarpe

Emancipat.

TOP-MODEL

Doamne!

Acestei femei,
I s-au repartizat o pereche de ochi
Care mă fac să uit
De mine,
De lume,
Și,
Mai ales,
De cele 10 porunci...

TRUP CU ARCUIRI CURCUBEICE

Doamne!

Când văd această femeie,
În palmele-mi,
Pregătindu-se,
Independent de voința mea,
Pentru cea mai tandră mângâiere,
Simt căldura trupului ei
Cu arcuiri
Curcubeice...

Degeaba, Doamne, degeaba!...

Tichilești, jud.Brăila, 1976

În anul 1998, publicam la Editura „Emia” un volumaș de versuri intitulat „CARTE DE COLORAT MINTEA”, care s-a bucurat de o bună primire atât din partea publicului cititor cât și a multor oameni de litere. Acesta este și unul dintre motivele pentru care am revenit la titlul respectiv. Însă, în acest context, volumul de față este și o continuare, dar și o completare, fiindcă ar fi chiar mai corect să spun că volumul de față îndeplinește condițiile unei antologii, adică: pe lângă o parte din poeziile publicate în 1998, el cuprinde și altele noi, publicate în revistele satirico-umoristice *Moftul român*, *Urzica*, *Șopârta*, *Râsu’ lumii*, ș.a.

De aceea, subintitularea „Antologie definitivă”, are și rostul de „ediție de autor”.